

V tomto roku slávime 190. výročie daru Zázračnej medaily. Nech je to rok vďačnosti za tento vzácny dar a nech je to aj rok novej horlivosti v mariánskom apoštoláte na príhovor sv. Kataríny Labouré. **Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.**

1. novembra 2020

Spoznajú, že som tu bola

Najkrajšie chvíle života strávila sv. Katarína Labouré v noci z 18. na 19. júla 1830, v kaplnke na rue du Bac, keď kľáčala pri nohách Panny Márie. V rozhovore s nebeskou Matkou, ktorý trval vyše dvoch hodín, dostala radu: „Panna Mária ukázala ľavou rukou na oltár a povedala, že mám sem prichádzať, tu sa mám vrhnúť na kolená, tu sa vyžalovať, tu dostanem útechu, ktorú potrebujem.“

Toto stretnutie bolo prípravou na poslanie, ktoré sestra Katarína postupne spoznávala. 27. novembra to bola žiadosť dať raziť medailu. Viaceré požiadavky už počula len vnútorným hlasom. Jednou z nich bolo, aby predstavení otvorili kaplnku na rue du Bac pre pútnikov, kde by sa každý mohol prísť vyžalovať, aby tam všetci našli útechu - veľkí i malí. Panna Mária uistila: „Spoznajú, že som tu bola.“

Otec Aladel to vôbec nebral do úvahy. Prísne ju vystríhal pred klamným fantazírovaním. Keď sa začali raziť prvé medaily, ľudia sa dožadovali bližších informácií, začali sa domáhať aj prístupu na miesto zjavenia. Diali sa mnohé zázraky. V r. 1854 bola vyhlásená dogma o Nepoškvrnenom počatí Panny Márie a úcta k Nepoškvrnenej vzrastala.

Katarína znova tlmočila otcovi Aladelovi, aby bola kaplnka prístupná pre verejnosť, aby sa tam konali púte, ako žiadala Panna Mária. Nešlo to. Predstavení nevideli žiadnu reálnu možnosť sprístupniť kaplnku pre pútnikov, pretože veľmi narastal počet povolaní a do kaplnky sa ťažko zmestili samotné sestry. Sestra Katarína tým veľmi trpela, že žiadosť Panny Márie nespĺnili. V jej veciach po smrti našli malý lístok, na ktorom bolo napísané: „Panna Mária, tu ťa nechcú počúvať, zjav sa inde.“ Panna Mária „poslúchla“. V r. 1858 sa zjavila v Lurdoch.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

2. novembra 2020

Otvorená kaplnka

Kaplnku na rue du Bac v r. 1849, ešte počas života sestry Kataríny, rozšírili o tribúnu a zväčšili chór. Ale pre verejnosť sa neotvorila. Až po jej smrti v r. 1880 na 50. výročie zjavení otec Fiat dovolil prijať veriach počas konania novény k Nepoškvrnenému Počatiu od 27.11. do 8. 12. Prichádzal sem celý Paríž. Vtedy dali na bočný oltár sochu Panny Mocnej – so

zemeguľou. Odvtedy bývala kaplnka otvorená každý rok len v čase novény. V r. 1913 sa otec Fiat zamýšľal nad žiadosťou sestry Kataríny a navrhol otvoriť kaplnku pre veriacich. Uskutočnilo sa to len čiastočne počas mája a na mariánske sviatky. Keďže komunita sestier bola početná, v čase modlitieb museli veriacich z kaplnky posielat' preč – bolo to veľmi nepríjemné.

V r. 1933 sa konalo blahorečenie sestry Kataríny Labouré a 13. júna uložili v kaplnke schránku s jej telom. Počas II. sv. vojny v rokoch 1939 – 1945 do kaplnky prichádzajú slúžiť sv. omše nemeckí vojenský kapláni a sestry plnia žiadosť otca Etienna, aby sa v nej každý deň modlili ruženec.

V r. 1947 bola Katarína Labouré vyhlásená za svätú. Páter Henrion v r. 1954 zaviedol, aby sa každý utorok slúžili 4 sväté omše – tzv. utorkové novény. Podľa tohto vzoru 60 farárov v Paríži zavádza tieto novény aj vo svojich farnostiach. V r. 1958 na sté výročie lurdských zjavení bolo zaregistrovaných 50.000 pútnikov. V r. 1962 začal 2. vatikánsky koncil. 133 biskupov, koncilových otcov, sa zastavilo v kaplnke, aby slávili sv. omšu. Kaplnka bola čiastočne otvorená, ale počas modlitieb a sv. omše pre sestry posielali ľudí von.

Matka Guillemin, generálna predstavená, sa preto rozhodla prerobiť dielňu sv. Jozefa na kaplnku pre sestry materského domu. Počas koncilu prichádzalo menej Parížanov. Mariánska úcta ochabla. Prichádzajú však pútnici z Ameriky a z Anglicka. Kvôli rekonštrukcii bola v rokoch 1979 – 1980 kaplnka zatvorená. Matka Rogé ju dala obnoviť a rozšírili ju do ľavej strany, smerom k dvoru Panny Márie.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

3. novembra 2020

Najvzácnejší návštevník - sv. Ján Pavol II.

31. mája 1980 Svätý Otec Ján Pavol II. navštívil Paríž. Inauguroval kaplnku na rue du Bac a kaplnka sa otvára pre pútnikov. **Odvtedy je kaplnka otvorená každý deň.** V r. 1994 zaznamenali **80.933** pútnikov; okrem toho 1.552 autobusov a 1.513 pútí. Počet pútnikov stále narastá a ročne je ich viac ako **2 milióny**.

Najvzácnejším návštevníkom bol pápež sv. Ján Pavol II. Pred oltárom Panny Mocnej, pri relikviári sv. Kataríny Labouré, sa modlil: *„Zdravas', Mária, milosti plná, Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame... Túto modlitbu si vnukla, Mária, svätej Kataríne Labouré na tomto mieste pred 150 rokmi. Túto modlitbu, teraz už vytlačenú na medaile, nosí a vyslovuje množstvo veriacich na celom svete. Aj ja chcem na tomto milostivom mieste obnoviť k tebe svoju dôveru a hlbokú oddanosť, ktorú si mi vždy láskavo udelila. Totus tuus... Prichádzam ako pútnik, ako blahoslavený Maximilián Kolbe tu prišiel pred svojou misionárskou cestou do Japonska pred 50 rokmi...*

Svätý Otec sestrám povedal: *„Váš život je priateľstvo s Bohom, je najhlbším spojením sa s mystickým Kristom. Vaša osobná cesta má byť novým, originálnym vydaním knihy Pieseň piesní. Teda váš život je predovšetkým životom najhlbšieho mystického spojenia s Kristom,*

a to vždy, či ste v kaplnke, uprostred sestier, alebo či slúžite chudobným. Vrúcnosť vašej odpovede na jeho volanie vás zachová vo sviežosti prvotného sebadarovania a budete neustále vzrastať vo vernosti!“

Sv. Vincent raz povedal: „Vy neviete, na čo vás chce Pán Boh použiť... Ak budete verné tomu, čo Pán Boh od vás žiada, urobí prostredníctvom vašej Spoločnosti také veci, o akých nikto nikdy nepočul hovoriť.“ Nech sú naše srdcia ako otvorené kaplnky, kde Panna Mária prijíma pútnikov tejto zeme.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

4. novembra 2020

Rodina sestry Kataríny

Katarína nestratila kontakt s príbuznými. Bola si vedomá, že príbuzní si majú pomáhať v životných krížoch, ale najmä na ceste spásy. Stala sa členkou Spoločnosti dcér kresťanskej lásky a celou svojou bytosťou priľnula k tejto duchovnej rodine. Napriek tomu neprestala byť dcérou svojho otca, ani sestrou svojich súrodencov. Tak ako súrodenci patrili každý k svojej rodine, aj ona patrila do svojej duchovnej rodiny. To jej nebránilo pomáhať im tak, ako jej to bolo možné: modlitbou, obetou a záujmom o ich život. Tešila sa s nimi vo chvíľach radostných a trpela, keď mali problémy. Jej brat Jakub sa oženil a presťahoval sa do Paríža. 2 – 3 krát do roka ju navštevoval. Prišiel jej ukázať maličku Lujzu a neskôr malú Leóniu. Tá bola aj svedkom pri kanonizačnom procese Kataríny.

V r. 1838 sa vydala jej mladšia sestra statočná Tonka za Klaudia Meugniot. Katarína sa tomu tešila, no trápila ju budúcnosť postihnutého najmladšieho brata Augusta, ktorý zostal vo Fain-les-Moutiers sám s otcom. Poprosila brata Antona, ktorý si kúpil dom, aby vzal Augusta k sebe. 14. júla 1839 sa Katarína dozvedela o narodení najstaršej Tonkinej dcéry Antoinetty, s ktorou neskôr udržiavala najintenzívnejšie kontakty.

Po odchode Tonky z domu žil otec 6 rokov vo svojom opustenom dome. Katarínu veľmi trápila jeho opustenosť. Ďalšou neopísateľnou bolesťou bol osud jej staršej sestry Márie Lujzy, dcéry kresťanskej lásky. Bola predstavenou komunity v Castelsarrasin. Musíme sa preniesť do predchádzajúcich storočí, aby sme si všimli, že v tom čase neboli komunikačné kontakty také intenzívne, ako to umožňuje dnešná technika. Medziludské vzťahy však boli určite pevnejšie.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

5. novembra 2020

Mária Lujza

Začiatkom júna v r. 1830 dostala Katarína list od svojej sestry Márie Lujzy, ktorá sa až vtedy dozvedela, že Katarína je už v seminári. „Tvoje mlčanie od 4. marca ma veľmi znepokojilo... ľutovala som ťa... ďalej pokračuje radostným tónom:... Už Ťa neľutujem, naopak, ďakujem Bohu... Ak nechceš nič zvláštne napísať, môžeš s písaním počkať. Tvoje šťastie bude také dokonalé, ako si ho len možno na zemi predstaviť. Dúfam, že si stratila vlastnú vôľu na ceste zo Chatillon do Paríža. Nedožaduj sa jej už nikdy! Drahá moja sestrička, v seminári si musíš zhromaždiť zásobu všetkých čností... hlavne pokoru... Keď sa nad tým zamyslíš, nebude Ti ťažko považovať sa za poslednú.“

Tento list mala Katarína dlho odložený. Celkom inak si ho čítala neskôr v r. 1834, keď sa dozvedela bolestnú správu, že jej sestra zo Spoločnosti odišla. Stala sa terčom veľmi nepríjemných klebiet a očierňovania. Žila sama a učila v Paríži. Po otcovej smrti sa mienila vrátiť do rodiska a starať sa o brata. Predtým chcela navštíviť sestru Katarínu. Katarína ju odradila, aby nechodila do Fain, ani za ňou do ústavu Enhgien. Napísala jej: „Drahá moja priateľka, naozaj by nebolo vhodné, aby ste prišli sem, veď väčšina tunajších sestier Vás pozná. Sem Vás naozaj nepozývam. Píšete mi, že bude pre Vás bolestné odísť odo mňa. Myslela som, že ste už priniesli obeť pred desiatimi rokmi a že ste ju priniesli s radosťou. Aj ja som priniesla obeť. Stálo ma to mnoho. Len Pán Boh vie koľko. Áno, len Pán Boh a Panna Mária. A táto bolesť sa obnovuje... Katarína písala pod dojmom stále rovnakej bolesti. Otcova smrť v osamotenosti budila v nej spomienku na smrť, ktorou odumrela otcovi a ktorou si musela vykúpiť povolanie. V liste pokračuje: „...Teraz vkladám všetko do Božích rúk a do rúk Presvätej Panny, Vašej patrónky... Nech si Vás ona vezme pod ochranu. Zbohom nateraz a možno i navždy.“ Katarína sama nevedela, čo tým chcela dosiahnuť. Zrazu sa vzchopila a píše: „Viete, že so sestrami, ktoré opustili Spoločnosť, sa nestýkame. Poznáte naše sväté pravidlá. Spoločnosť sa teraz obnovuje v pôvodnom duchu ako za čias svätého Vincenta...“ Konečne našla východisko – pravdepodobne po rozhovore s podnikavou sestrou predstavenou Montcalet. Preto dopísala: „Naša dobrá matka Vás mnohokrát pozdravuje. Je vždy ochotná preukázať Vám pomoc. Ak nám však predsa chcete niečo povedať, môžete prísť v hociktorý deň v týždni okrem štvrtku. Viete, ktoré hodiny máme voľné... Napíšte, kedy prídete. Buďte taká láskavá, povedzte vrátnikovi, že čakáte sestru predstavenú a mňa.“

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

6. novembra 2020

Radosť sestry Kataríny

Mária Lujza zareagovala negatívne na list od svojej sestry Kataríny. Predsa odišla do Fain. Katarína sa rozhodla a znova jej napísala. V tomto liste zamieňa oslovenie ty a vy. Prečítala si oduševnený list, ktorý jej písala sestra Mária Lujza ešte v r. 1830. Teraz jej ho poslala späť so slovami: *„Posielam Ti list, ktorý Vám zaiste urobí radosť. Napísali ste mi ho, keď som sa rozhodla vstúpiť do Spoločnosti. Dobré rady, ktoré ste mi vtedy dávali, použite teraz pre seba a meditujte... Čomu ste dali prednosť pred týmto šťastím? Ani sa to neodvažujem vysloviť! Pokušeniú!“* Zakončenie bolo ironickým povzbudením: *„Zbohom! Tak choď do rodičovského domu! Tam budete žiť v samote a tam celkom iste prehovorí Pán Boh k Vášmu srdcu. Meditujte hlboko o smrti našej matky, ktorú ste videli zomierať, aj o smrti otca, ktorý zomrel len nedávno... To je najlepší prostriedok na ospravedlnenie pred Pánom Bohom.“*

A tak sa stalo, že Mária Lujza prišla veľmi rýchlo na stretnutie na ulici Picpus. S podnikavou sestrou Montcallet sa všetko vyriešilo spokojne. 26. júna 1845 prijala rada Spoločnosti Máriu Lujzu znova medzi dcéry kresťanskej lásky, pretože zvažila okolnosti, v akých žila, keď vystúpila a aj to, že odvtedy sa vzorne správala. Rúcho si znova obliekla v Ústave Enghien. Mala 50 rokov. Z rozhodnutia otca Etienna bola poslaná do Turína s tromi ďalšími sestrami.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

7. novembra 2020

Zázračná medaila

Koncom novembra 1830 pri svätej spovedi rozpovedala sestra Katarína otcovi Aladelovi o svojich videniach, ktoré mala v sobotu pred 1. adventnou nedeľou.

27. novembra počas odpoľudňajšieho rozjímania videla 3 rôzne obrazy. Najskôr uvidela Pannu Máriu, stojacu na bielej pologuli, pod nohami mala hada žltozelenej farby. V rukách držala zlatú guľu, na ktorej bol vztýčený malý kríž. „Táto guľa predstavuje zemeguľu a každého človeka zvlášť, ktorého privádzam k Bohu,“ vysvetľoval jej vnútorný hlas. Na prstoch Panny Márie sa objavili prstene, z ktorých žiarili nádherné lúče a dopadali na zemeguľu pod jej nohami. Okolo tohto obrazu sa utvoril nápis *Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.* V treťom výjave videla opačnú stranu oválneho rámu, na ktorom sa vypínalo písmeno M, do neho bol vsadený malý kríž. Pod písmenom M boli 2 srdcia – jedno ovenčené trním, druhé prebodnuté mečom. Keď si to dobre obzrela, počula hlas: *„Daj zhotoviť medailu podľa tohto vzoru. Každý, kto ju bude nosiť, obsiahne veľa milostí, osobitné milosti dostanú tí, ktorí ju budú nosiť s dôverou.“*

Katarína pochopila, že to má povedať spovedníkovi, inak by ju to trápilo. Otec Aladel takmer nepočúval tieto nové informácie. Bol rád, že od júla už mal pokoj s podobnými

správami. Možno si z toho zapamätal, že sa jedná o akúsi medailu. To neprichádza do úvahy. V Cirkvi nie je dovolené čokoľvek rozširovať bez súhlasu kompetentnej authority. Rázne jej zakázal na to myslieť. Sestra Katarína sa uspokojila. To, čo si Panna Mária želala, to splnila – povedala to spovedníkovi. V decembri videla tento obraz znova, ale sa neodvážila o tom hovoriť, lebo jej to zakázal. Vnútorň hlas ju nútil znova oznámiť posolstvo. Na jar sa o to pokúsila. Márna snaha! Otec Aladel ju predišiel a zakázal jej hovoriť. Vnútorň hlas neprestal naliehať. Čo robiť?

Na jeseň sa odvážila Panne Márii povedať: „On ma nechce počúvať!“ Panna Mária jej odpovedala: „Je mojím služobníkom, bál by sa ma zarmútiť.“ Na jeseň sa teda odvážila 3. krát prehovoriť: „Panna Mária je smutná“ – tieto slová ho znepokojili. Nerozhodný, dovolil Kataríne hovoriť viac. Radil sa s otcom Etienom, generálnym predstaveným lazaristov. Ten mal ísť onedlho k parížskemu arcibiskupovi. Otec Aladel sa k nemu pridol. Msgr. Quélena zaujalo zjavenie Panny Márie bez hriechu počatej. Vyžarovanie Slnka spravodlivosti – Krista – aké je to krásne vysvetlenie tohto tajomstva. Povedal: „Proti razeniu medaily nemám námietky!“ Na nej nič neodporuje ani viere, ani zbožnosti. Naopak, môže zveľadiť Božiu slávu.“

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

8. novembra 2020

Teraz ju treba rozširovať

Otec Aladel nakreslil hlavné rysy medaily. Radil sa so sestrou Katarínou. Konečne sa rozhodli dať razit' medailu, keď zrazu 26. marca 1832, uprostred fašiangov, vypukla v Paríži cholera. Počet mŕtvych stúpil. Koncom mája sa zdalo, že epidémia ustúpila.

Otec Aladel dal klenotníkovi Vachette objednávku na zhotovenie 1.500 medailí. V druhej polovici júla sa však cholera začala šíriť znova. Panika sa zdvojnásobila. Katarína dostala medailu začiatkom júla. Zahľadela sa na ňu. Bola spokojná? Ona sa nepozastavovala nad podrobnosťami. Bola šťastná, že to podstatné tam bolo a že žiadosť Panny Márie sa splnila. „***Teraz ju treba rozširovať***,“ povedala. Bola si istá, že ostatné urobí Pán Boh.

Prvé obrátenia a uzdravenia prevýšili všetky očakávania. Medailu rozširovali bez odvolania sa na zjavenia. Na to by boli potrebovali kánonické vyšetrenie celej záležitosti a informovať o nej Rím, kde sa také správy neprijímali priaznivo. Zázraky sa množili. Ľudia sa začali zaujímať o pôvod medaily. Do Svätého Lazára začali celkom spontánne prichádzať poďakovania s prosbou o ďalšie medaily a o informáciu o jej pôvode. Od februára 1834, teda ešte pred uverejnením prvého opisu, začali medailu volať Zázračná. Nastal problém kvôli neočakávanému záujmu o medailu a požiadavkám o jej pôvode. Prvé stručné až hmlisté informácie uverejnili 20. augusta 1832 v časopise Mesiac Panny Márie. V priebehu 2 mesiacov sa rozobralo 10.000 výtlačkov. Druhé vydanie v októbri - 15.000 výtlačkov - sa rozobralo ešte rýchlejšie... V r. 1835 sa rozdal viac ako 8 miliónov medailí.

Obnovovala sa horlivosť, povolania pribúdali. Predstavení žasli, súčasne aj vzrastali ich obavy. Povolenie šíriť medailu dal len parížsky arcibiskup – teda pre jeho diecézu. Medaila sa však šírila do celého sveta. Rímske úrady mohli právom vyhlásiť, že išlo o zneužitie. Čo ak zasiahne Posvätné oficium? Bolo potrebné začať kánonické vyšetrovanie. Katarína radikálne odmietala dať akúkoľvek výpoveď. Vyhlásila, že sa už na nič nepamätá. Do tejto situácie zasiahla Panna Mária.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

9. novembra 2020

Obrátenie žida Ratisbona

V januári 1842 v Ríme došlo k zázračnému obráteniu židovského bankára Alfonza Ratisbona, ktoré bolo pripisované pôsobeniu Zázračnej medaily. Udalosť bola prijatá s veľkou publicitou. Kánonický proces konaný s Ratisbonom spôsobil nielen vlnu ďalšieho záujmu o Zázračnú medailu, ale otvoril aj cestu k potvrdeniu medaily v Ríme. Pápež Gregor XVI. dostal jednu z prvých práve vyrazených medailí a dal si ju zavesiť nad svoje lôžko. Kladný vzťah k medaile prejavovali aj ďalší pápeži: Pius IX. Lev XIII. a iní.

Panna Mária sa sama postarala o schválenie medaily. K vyzdvihnutiu medaily patrí aj gesto pápeža Pavla VI. V čase II. vatikánskeho koncilu po ukončení záverečného zasadania nad kapitolou o Matke Božej a jej mieste v Cirkvi, pred odchodom z Ríma daroval pápež každému biskupovi malú zlatú Zázračnú medailu. Bolo to veľmi dojímavé a vhodné gesto, pretože Zázračná medaila obsahuje všetko, čo Cirkev učí o Panne Márii: o jej príhovore, o moci nad zlom vo svete, o jej spojení s Ježišom Kristom, o kríži v našom živote...

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

10. novembra 2020

Katarína v starobe

Sestra Katarína prekročila 65. rok života. Vstávala vždy o 4. hodine na hlas zvona. Aj v starobe bola zdravá. Jej modlitba bola príkladná a pritom jednoduchá. Kľáčala rovno, ruky mala opreté o kľáčadlo, priesvitný zrak upierala na svätostánok alebo na sochu Panny Márie. 25. novembra 1871 zomrela 75 ročná sestra Vincenta Bergelaut, jedna zo zakladateľiek domu. Bola to tá „príliš šetrná“ kuchárka, ktorá počas 40 rokov dávala Kataríne mnoho príležitostí k sebazapreniu. Zomrela v povesti svätosti. Mnohí boli presvedčení, že ona mala videnia Zázračnej medaily. Teraz bola Katarína najstaršou sestrou komunity. Nebola tak obdivovaná ako sestra Vincenta.

Keď bola menovaná sestra Dufés do Reuilly za sestru služobnicu v r. 1860, dôverne ju informovali, že videnia Panny Márie mala sestra Katarína. V sekretariáte sa už vtedy nachádzal zošit, v ktorom Katarína opísala svoje videnia na žiadosť otca Etienna. No sestra Dufés sa ku Kataríne správala veľmi tvrdo. Nechcelo sa jej popri mnohých starostiach ešte počúvať aj Katarínine sny. Najviac ju vyvádzať z miery, že tie sny sa vždy splnili. Aj v čase Komúny, keď musela ujsť, úmyselne nevzala so sebou sestru D'Aragon, ako predpovedala Katarína, napokon to predsa bola nútená urobiť. Každoročné poznámky sestry Dufés na začiatku roku 1876 tvrdili o Kataríne lakonicky: „Jej zdravotný stav je veľmi zlý. Nevstáva presne o 4. hodine. Je príliš prudká. Úsudok má obstojný.“

Aké miesto mala sestra Katarína v komunite? Aj keď bola asistentkou a bola zodpovedná za Ústav Enghien, nezúčastňovala sa na poradách, ani ju na ne nevolali. Raz sa jej neter Leónia spýtala: „Teta, prečo ste už 40 rokov v jednom dome?“ Katarína povedala: „Vieš, prekladajú len múdre.“ Ju si veľmi nevšimli. Vnímala, že ju nemajú za nič, ale pokojne prijímala toto pohrdanie. Bola len vzornou sestrou a pretože sa zdala celkom spokojná, nechali ju tak. Nikomu nerobila ťažkosti. Predstavená sestra Dufés s ňou zachádzala veľmi prísne. Sestra Cosnard spomína: „Viac ako päťkrát som videla Katarínu kľáčať pred sestrou Dufés. Tá ju hrešila za to, čo Katarína vôbec nemala na starosti. Karhala ju veľmi prísne. Katarína sa neospravedľovala, aj keď bola nevinná. Mala som však dojem, že v duši bojuje. Boj však vždy skončil víťazstvom pokory.“

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

11. novembra 2020

Poslušná Katarína

Prísny postoj predstavenej na nej zostal ako olejová škvrna. Po jej vzore aj učené sestry, ktoré niečo v komunite znamenali, nemali za nič túto neohrabanú sestru, ktorá nehovorila správnu francúzštinou a ktorej zástera zapáchala maštaľou. Sestra Clavel dosvedčila, že jedna z nich ju uponížila, zosmiešnila a zachádzala s ňou ako s nenormálnou a hlúpou. Pomocnice ju mali rady, veď bola k nim pozorná. Aj starci mali najradšej Katarínu, lebo vždy dokázala udržať poriadok a delila im jedlo spravodlivo. Najobdivuhodnejšia bola pokora, s akou znášala výčitky a krotila prchkosť svojej povahy. Ak hrozilo, že by malo vzniknúť nejaké napätie, sama sa rozhodla naviazať kontakt. Vymyslela si, že pôjde poprosiť o nejaké malé dovolenie. Zaklopala u sestry Dufés: „Sestrička predstavená, prosím, dovolili by ste mi...“ A kontakt bol naviazaný. Sestra Dufés sa už znova cítila byť dobrou predstavenou.

V r. 1874 rozhodla sestra Dufés zbaviť Katarínu zodpovednosti za ústav Enghien a na jej miesto menovala sestru Tanguy. Vymenovala ju aj za asistentku. Bola to pre Katarínu tvrdá skúška po toľkých rokoch! „Ako zareaguje?“ pýtali sa sestry. Katarína vstala a povedala: „*Sestrička predstavená, budeme ju poslúchať.*“ Pri procese to potvrdila aj sestra Tanguy. Sestry dohovárali Kataríne: „Nechajte si aspoň kľúče!“ To bol symbol moci.

Katarína však povedala: „*Nie, od dnešného dňa ich budem nosiť sestre asistentke.*“ Keď večer všetko pozamykala, kľúče ticho položila na nočný stolík sestry Tanguy.

Sestra Jana Morel, 31 ročná, prebrala po Kataríne službu pri starcoch. Často okusovala, akým dobrodením pre ňu bolo Katarínine vyžarovanie. Veľmi sa znepokojovala pre istého starca, ktorý nebol katolíkom. Katarína jej povedala: „*Nemáte dôveru!*“. Bola vyslyšaná, lebo pred smrťou si žiadal kňaza. Vravela tiež: „*Túžila som si v kaplnke občas kľáknúť na Katarínino miesto, lebo som bola presvedčená, že sa tam modlieva svätica.*“ Ešte 1 spomienku má sestra Jana: „*Raz som sa namrzela na istú sestru. Keď sme mali rozdávať raňajky, ona prichádzala neskoro a ja som zmeškala začiatok sv. omše. Katarína mi povedala: Treba všetko dať Pánu Bohu a nestáť sa.*“ Ona to tak robila. Vo všeobecnosti sa vyznačovala pokornou diskretnosťou.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

12. novembra 2020

Dialóg srdca, mlčanie perí

Jedného dňa pri rekreácii istá mladá sestra protirečila sestre Kataríne. Pretože Katarína bránila svoj názor, sestra Dufés jej povedala: „*Príliš sa pridržate svojej mienky!*“ Na to si Katarína kľakla uprostred dvora, prosila o odpustenie a povedala: „*Zisťujem, že som skutočne veľmi pyšná!*“ Pri pohľade na takéto uponíženie oči prítomných sestier zvlhli.

Kataríne bolo veľmi ľúto, že kaplnku na rue du Bac ešte stále neotvorili pre pútnikov. Keď počula hovoriť o zjaveniach v Lurdoch, povedala: „*To je také isté!*“ Sestra Dufés po Kataríninej smrti napísala: „*Najzaujímavejšie bolo, že hoci nikdy nečítala žiadnu publikáciu o Lurdoch, vedela sestra Katarína viac o všetkom, čo sa tam dialo, ako tí, čo boli v Lurdoch na púti.*“ Katarína povedala: „*Aj v našej kaplnke by sa mohli diať také zázraky!*“ Viac ráz povedala: „*A ľudia tam predsa budú chodiť na púte!*“ Bolest', akú pociťovala preto, že ju nechceli počúvať, ju občas zatvrdila. Pred oltárom však nachádzala, čo jej Panna Mária sľúbila - prameň pokoja.

Dejiny sestry Kataríny sú obklopené mlčaním a tajomstvom. Zahaľuje sa do ponížnosti a ukrýva sa pred každým. Je príkladom pre tých, ktorí musia mlčať pod krížom povinností a vernosti, aby videli, že obeta vždy prinesie Božie požehnanie kam chce. *Podstata života sestry Kataríny sa dá zhrnúť do jediného slova: mlčanie.* Mlčanie je najvyšším výrazom ponížnosti. Ak skúška trvá stále, mlčanie sa stáva mučeníctvom. A ona vždy mlčí! Necítíme úžas pred takým stupňom čnosti ponížnosti? Katarína nikdy nepripisovala sebe milosť zjavení. Jasne to vyjadrila vetou: „*Bola som len nástrojom. Svätá Panna sa nezjavila kvôli mne, úbohej. Vybrala si mňa, nevzdelanú preto, aby sa nemohlo o nej pochybovať.*“ V 3 opisoch zjavení, ktoré neskôr napísala, nikdy nepoužila vyjadrenie: „*zjavila sa mi, alebo mne - a podobne*“, ale vždy píše: *Panna Mária sa zjavila, povedala a pod.* Katarína zverila zjavenia Panny Márie jedine svojmu spovedníkovi otcovi Aladelovi, ktorý bol viazaný spovedným tajomstvom, čo po celý život vzorne zachoval.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

13. novembra 2020

Obrátenie Mons. Pradta

Keď sa začali v r. 1832 raziť prvé medaily a nastal veľký záujem o ne, ľudia sa domáhali informácie, odkiaľ tá medaila pochádza. V prvom opise otec Aladel uviedol, že je to poslanie, ktoré bolo zverené jednej novice v r. 1830. Začalo sa pátranie, ktoré sestry boli novickami v r. 1830. Aj Katarína patrila medzi ne. Pri skúmaní ju zvedavci vylúčili zo svojej pozornosti, pretože Katarína „nebola dosť mystická“. A to jej zaručovalo bezpečie.

Medaily sa začali raziť s povolením parížskeho arcibiskupa Mons. Quélena. Nemal námietky proti razeniu medaily a navyše prosil, aby aj jemu z nich priniesli. On ako prvý dostal niekoľko medailí, na ktoré už netrpezlivo čakal, aby mohol vyskúšať ich silu.

Hneď sa vybral za Mons. Pradtom, svojím priateľom, bývalým arcibiskupom v Malines. Žiaľ, tento zanevrel na Cirkev a zanechal aj vieru v Boha. Arcibiskup Quélen ho už viackrát navštívil, prehováral ho, ale nič nedosiahol a niekedy ho vôbec neprijal. Teraz ležal Mons. Pradt na smrteľnej posteli. Mons. Quélen mu priniesol medailu a položil ju na stolík. Chorý ju neodmietol, ale odmietol svojho priateľa. Len čo Mons. Quelen odišiel z izby, vzápätí ho chorý volal späť. Plakal od dojatia a uznal svoje poblúdenie. Prosil o prijatie do Cirkvi a kajúcne dokonal.

Pre arcibiskupa to bolo potvrdenie, že jeho priateľa zachránila Panna Mária. Žiadal otca Aladela, či môže vidieť sestru, ktorá bola obdarená zjavením. Katarína to odmietla. Chcel sa s ňou rozprávať i keby si zahalila tvár. Odmietla. Otec arcibiskup sa podriadil.

Väčší problém nastal, keď sa medaily začali šíriť do celého sveta. Arcibiskup poveril kanonika Quentina, aby začal kanonický proces a pôsobenie milosti sa pripísalo ich pravému zdroju – príhovoru Nepoškvrnenej Panny Márie. Kanonik však narazil na neprekonateľnú prekážku. Konštatoval to hneď na začiatku svojej správy. Podľa predpisov sa mala cirkevná vrchnosť dozvedieť podrobnosti o videní z úst patričnej sestry, ktorá mala informovať o všetkých okolnostiach zjavenia. Napokon sa pravdivosť výpovede mala potvrdiť prísahou a podpisom.

Kanonický proces začali v r. 1835. Katarína dovtedy hovorila o zjaveniach len vo svätej spovedi. Ani otec Etienne nevedel jej meno. V decembri naliehal otec Aladel znova a žiadal ju, aby sa sama vyjadrila pred promótorom. Ona však výslovne odmietla.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

14. novembra 2020

Katarína sa nedala poznať

Promótor naliehal v januári 1836 ešte raz. Na toto naliehanie otec Aladel reagoval: „Divné! Teraz sa patričná sestra nepamätá na nič z videnia, ktoré mala, preto každý pokus dostať od nej nejaké informácie by bol úplne zbytočný.“ Tento posledný argument prekvapuje. Prečo došlo k tejto divnej anamnéze? Katarína vždy mala pamäť v poriadku.

Dokazujú to 3 opisy zjavení, ktoré neskôr do najmenších podrobností opísala v r. 1841, 1856 a v roku svojej smrti 1876. Prečo zrazu ten výpadok pamäti? Určite sa Panna Mária sama pričiniła o to, aby bolo tajomstvo zachované. Z úcty k zachovaniu tajomstva to ani promótor už nežiadal. Tak bol proces o Zázračnej medaile pre Katarínu procesom za neprítomnosti svedka. Otec Aladel a otec Etienne oprávnene tvrdili, že „sestre nedovolí pokora objaviť sa pred verejnosťou.“ Strata pamäti sa prejavila ešte raz: Predstavení sa rozhodli dať namaľovať 2 obrazy ako spomienku na zjavenia maliarovi Lecerfovi. Maliar všetko namaľoval, ale nevedel, akej farby bol závoj Panny Márie. Otec Aladel sa spýtal sestry Kataríny, ako vyzerala Panna Mária. Ona povedala: „Už si nič nepamätám. Len to, že Panna Mária mala biely závoj.“ A potreboval práve túto jedinú informáciu.

Niekoľko mesiacov pred koncom svojho života povedala: „Táto socha bola mučeníctvom môjho života“ – to bolo jediné slovo, ktoré vyjadruje jej osobné stotožnenie sa so zjaveniami, ale tým chce len povedať, aby sa už splnila túžba Panny Márie. Pápež sv. Ján Pavol II. pri návšteve na rue du Bac 31. mája 1980 sa v závere príhovoru modlil: „Bez hriechu počatá Panna Mária, prosím Ťa aj za tie sestry, ktoré bývajú v tomto dome; v strede tohto rušného veľkomesta a prijímajú pútnikov, ktorí tu spoznávajú cenu mlčania a modlitby...“

Matka Božia zanechala v tejto svätyni vôňu mlčania a modlitby. Toto chcel zanechať pápež aj ako odkaz pre našu Spoločnosť: mlčanie a modlitbu. To sú aj povahové črty Matky Božej a sú to aj črty povahy sv. Kataríny Labouré. Titul *svätica mlčania* – ju skutočne charakterizuje najlepšie. Vďaka, sestra Katarína, za tvoju pokornú vernosť, ktorá urobila tvoj život takým zázračným.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

15. novembra 2020

Socha Panny Mocnej

Na jar v r. 1876 prosila sestra Katarína dovolenie navštíviť otca Boré, generálneho predstaveného vo veci svojho svedomia. Sestra Dufé nedovolila: „Nemôžeme robiť výnimky!“ Napokon jej dovolenie dala, ale Katarína sa vrátila s očami plnými slz. Neprijal ju. Dovtedy ju nikto plakať nevidel. Cítila blížiacu sa smrť. Ťažila ju bolesť, že ešte nespĺnili želanie Panny Márie, aby bola zhotovená socha so zemeguľou. Sestre Dufés povedala: „Už nebudem dlho žiť. Myslím, že prišiel čas hovoriť. Viete o čom?“ Dojatá sestra Dufés povedala: „Milá sestra Katarína, viem, že vy ste dostali Zázračnú medailu. Z diskrétnosti som o tom nikdy s vami nehovorila.“

Tak dobre, sestra predstavená, zajtra cez rozjímanie sa poradím s Pannou Máriou. Ak to dovolí povedať Vám, o desiatej po Vás pošlem. O desiatej sestra Dufés hneď pribehla. Prekvapilo ju, že počula tak málo rozprávajúcu Katarínu vyjadrovať sa presne a ľahko. Hovorila o prvých zjaveniach srdca sv. Vincenta, Pána Ježiša v Eucharistii, Panny Márie z 18. na 19. júla... Sestra Dufés si viackrát chcela kláknúť a prosiť o odpustenie za to, že ju tak málo poznala. Katarína jej to nedovolila...

Potom začala hovoriť, prečo veľmi trpí. Panna Mária si želala, aby na mieste zjavenia bol zhotovený oltár, na ktorom má byť socha tak, ako ju videla. Panna Mária stála na zemeguli, nohami šliapala po hlave hada. V rukách držala zlatú guľu, na ktorej bol malý kríž. Otec Aladel ju nikdy nevypočul. Sestra Dufés bola v rozpakoch: „Čo je to za novinku? Na nijakom obraze tak nebola vyobrazená. Ako to dať do súladu so Zázračnou medailou? Katarína skutočne preháňa! „*Povedia, že ste sa zbláznili!*“ To nebude prvý raz. Otec Aladel ma nazval dotieravou osou.

Sestra Dufés pochopila: to je gesto Kráľovnej vesmíru. Panna Mária chráni a obetuje Bohu zemeguľu. A predsa bola v rozpakoch: „*Čo sa stalo s guľou, keď Panna Mária spustila ruky?*“ Nedokázala zladit' tie 2 výjavy. „*Potom som videla len líce, ktoré žiarili z jej rúk.*“

Čo bude s medailou, keď toto zverejníme? „*Zázračná medaila musí zostať taká, aká je!*“ zvolala Katarína. Otec Aladel vám nevyhovel. Mal na to dôvody? „*To je mučeníctvo môjho života,*“ zdôverila sa Katarína. Nedokázala sa zmieriť s tým, že nesplnia žiadosť Panny Márie. „*Poznáte niekoho, kto by to mohol potvrdiť?*“ - spýtala sa Dufés. „*Áno, sestru Grand. V tom čase pracovala v sekretariáte. Teraz je sestrou služobnicou v Riom. Pracovala s otcom Aladelom.*“ Sestra Dufés bola rozrušená. Hneď po obede o tom hovorila so sestrou Tanguy.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

16. novembra 2020

Kráľovná držala vo svojich požehnaných rukách guľu

Nie je to Katarínin výmysel? Sestra predstavená sa zamýšľala, prečo bola voči Kataríne taká agresívna. Raz, ešte v čase Komúny, prišla Katarína a hovorila, že treba kopat' vo dvore v Reuilly. V hĺbke 1,5 m nájdu náhrobný kameň a niečo, za čo budú môcť postaviť kostol. Dufés myslela na nejaký poklad. S dovolením otca Etienna kopali, ale nič nenašli... „Sestra Katarína, mýlite sa!“ povedala jej vtedy Dufés. Katarína neprotirečila. „Sestrička predstavená, myslela som, že hovorím pravdu, pomýlila som sa.“ Bola to zbytočná námaha!

Dufés napísala sestre Grand. Jej odpoveď potvrdila Katarínine slová. „Áno, naša dobrotivá Kráľovná sa zjavila držiac vo svojich požehnaných rukách guľu. Zohrievala ju svojou láskou, držala ju pri svojom milosrdnom srdci a hľadela na ňu nežným pohľadom.“ Po tejto odpovedi sestra Dufés vzala sestru Katarínu na rue du Bac. Kým tamojšia komunita obedovala, zaviedla ju do kaplnky a prosila, aby jej ukázala presne miesto, kde má stáť oltár so sochou Panny Márie. Pri pohľade na oltár – na pravej strane, kde bol obraz sv. Jozefa.

Sestra Dufés predložila žiadosť predstaveným. To by znamenalo dať do kaplnky 2 sochy Panny Márie. A s tým by na vyšších miestach nesúhlasili. Sochu preto dali zhotoviť súkromne pre dom sestier v Reuilly. Sestra Dufés objednala sochu a vzala Katarínu do ateliéru preskúmať nový model. Jej kritika tak rozrušila sochára, že sa jej spýtal: „Sestra, nemali ste videnia vy?“ To stačilo, aby hneď zmizla. O niekoľko dní priviezli sochu a sestra Dufés si ju dala do pracovne. Sklamanej Kataríne povedala: „Nesiete byť príliš náročná! Pozemskí umelci nedokážu vytvoriť nebeské zjavenia.“

Dôverný rozhovor a zhotovenie sochy bolo pre Katarínu veľkým uľahčením. Navrátil sa jej pokoj. Rany sa hojili. Svätá Panna predpovedala jasne: „Budeš mať mnoho ťažkostí, ale prekonáš všetko vo vedomí, že to slúži na slávu Božiu. Bude ťa to trápiť, ale neboj sa.“

Dôveruj!.. Dostaneš vnuknutia...“ Teda ťažkosti budú vážne a bolestivé, ale aby nepremohli privilegované Máriino dieťa, Svätá Panna ju uistila, že všetko prekoná v presvedčení, že to je všetko na Božiu slávu. Takto jej Svätá Panna predpovedala konečné víťazstvo, aby sa nebála a dôverovala. Dúfala, že socha sa dostane raz aj do kaplnky. O budúcnosť sa už nestarala. To sa Pán Boh postará. Katarína sa toho už nedožije.

Prečo považovala za také dôležité zhotovenie sochy? Ťažko povedať. Táto socha nemala ani zd'aleka taký vplyv ako Zázračná medaila. Jej poslanie spoznajú neskôr. Katarína videla Pannu Máriu, Matku milosrdenstva, ako Prostredníčku milostí. Videla to ako reálnu skutočnosť. Otec Aladel, i keď bol voči Kataríne prísny, v r. 1841 žiadal v Ríme súhlas na zhotovenie sochy Panny Márie so zemeguľou, ale neúspešne.

Podľa opisu sestry Kataríny dal v r. 1880 otec Fiat zhotoviť novú sochu na rue du Bac. Ani nie o rok žiadalo Posvätné oficium, aby ju odstránili. O 4 roky pápež Lev XIII. súhlasil, aby ju umiestnili v kaplnke na mieste, ktoré označila sestra Katarína. Pri oslavách prvej storočnice, 27. apríla 1930, zamenili ju za sochu z bieleho kararského mramoru. Je tam dodnes a prednáša Bohu prosby všetkých, malých i veľkých. Všetci tam pocítia potrebnú útechu vyprosenú nebeskou Matkou.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

17. novembra 2020

Naposledy

Keď Katarína splnila všetko, čo žiadala Panna Mária, bola bez starostí a pripravená na odchod. Počas roku 1876 pri každom sviatku opakovala: „Tento sviatok oslavujem naposledy.“ „Tára,“ mysleli si, veď nijako neupadala. 15. augusta ju navštívili Tonkine vnúčatá. Jednej darovala obrázok k 1. sv. prijímaniu. Dievča sa zdráhalo: „Veď idem až na budúci rok!“ „To ja tu už nebudem,“ odpovedala Katarína. Slúžievala na vrátnici a pripravovala balíčky s medailami. 30. októbra povedala sestre Millon: „Zomriem pred začiatkom budúceho roku. Nebudú potrebovať pohrebný voz, aby ma odviezli na cintorín!“ „Žartujete, sestra Katarína!“ „Uvidíte, moja drahá!“

5. novembra bola Katarína ešte schopná ísť do Materského domu na exercície. Sestre Pineau povedala: „To sú moje posledné duchovné cvičenia.“ Navštívila aj svoju rodnú sestru Máriu Lujzu, ktorá mala 82 rokov a už ležala v nemocničke. „Príliš sa šetríš!“ povedala jej Katarína. Ona už vedela, čo je to staroba, čo znamená dvíhať staré kosti každé ráno. Rozprávala sa aj so sestrou Cosnard, s ktorou si rozumela a tá bola teraz pri seminárkach. Hovorila s ňou o seminárskych sestrách. Lutovala, že niektoré nenosia Zázračnú medailu a že kaplnka na rue du Bac stále nie je prístupná verejnosti. V posledný deň ju prosila: „Zaveďte ma do seminára!“ Naposledy chcela vidieť obrazy, ktoré namaľoval Lecerf ešte v r. 1835. Dlhو na ne hľadela.

Materský dom navštívila ešte 8. decembra, keď jej sestra Dufés chcela urobiť radosť. Pri odchode odtiaľ sa potkla a vyvrtila si ruku. Sestra Dufés sa pýtala, čo sa stalo. Povedala: „Nesiem si svoju kyticu. Panna Mária mi takéto posielala každý rok.“ Na to sestra Chavier

zvolala: „ Aká škoda, že ste sa tam išli modliť!“ Katarína spokojne odpovedala: „Keď nám Panna Mária posielala utrpenie, dáva nám veľkú milosť!“

Asi v polovici decembra jej už nechutilo jesť. S námahou prijala niekoľko lyžičiek bujónu. Postulantka Cessac, ktorá odchádzala do seminára, sa s ňou prišla rozlúčiť. Katarína jej povedala: „Už odídem do neba.“ Ošetrovala ju sestra Mária, ktorá bola veľmi nedbalá. Často zabudla Kataríne doniesť jedlo. Ona bola spokojná. Sestra Tanguy si to všimla a chcela vedieť, ako to prijíma. Katarína povedala: „Sestra Mária nie je pracovitá.“ Raz sa sestra Mária divila, keď namiesto obvyklej pesničky: „Pred začiatkom budúceho roka...“ počula Katarínu povedať: „Nebudú potrebovať pohrebný voz“. Sestra Mária zvolala: „A čože urobíme s takým veľkým telom?“ Katarína jej povedala. „Bude to tak! Pôjdem bývať k vám do Reuilly.“ Katarína dodala: „A nebudú potrebovať ani stuhy.“ Mala na mysli stuhy, ktoré priväzovali k 4 rohom pohrebného voza a držali ich priatelia zomrelého. Katarína túžila ešte vidieť spovedníka otca Chinchona.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

18. novembra 2020

Nech sa zbožne modlia!

V posledných decembrových dňoch prosila sestra Katarína pomazanie chorých. Zdalo sa to predčasné. Navrhli jej zavolať niektorého z kňazov z ulice Picpus. „*Môžem počkať na lazaristu.*“ Aký paradox! Tým lazaristom bol otec Hamard, ktorý bol nakoniec najnebezpečnejším odporcom pri kanonizačnom procese. Pri plnom vedomí prijala pomazanie všetkých piatich zmyslov, počnúc očami: „Nech ti Pán odpustí hriechy, ktorých si sa dopustila očami...“ 30. decembra ju navštívila sestra Cosnard zo seminára. „*Sestrička Katarína, odídete bez toho, žeby ste mi povedali niečo o Panne Márii?*“ Áno, Katarína jej mala čo povedať, ako formátorka: „***Nech sa zbožne modlia! Kiež Pán Boh vnukne predstaveným, že je potrebné uctievať Nepoškvrnené Počatie! Ono je pokladom Spoločnosti. Nech sa zbožne modlia ruženec! ...budú mať mnoho povolaní.***“ To je testament sestry Kataríny.

Sestra Dufés sa jej spýtala: „*Nebojíte sa smrti?*“ V Kataríniných očiach sa objavil údiv: „*Prečo by som sa mala báť ísť k Pánu Ježišovi, jeho Matke a k svätému Vincentovi?*“ 31. december, posledný deň roka, sa chýlil ku koncu a Katarína nezomrela. Ba ani sa nezdalo, že by mala zomrieť. Sestra Dufés s ňou žartovala. „*Viete, že je dnes 31. decembra. Nerobte nám také ťažkosti!*“ „*Zajtrajška sa nedožijem!*“ povedala jej. „*Zajtra je Nový rok! To by naozaj nebolo vhodné, aby ste odišli od nás v taký deň!*“ „*Nie! zajtrajška sa nedožijem!*“

Poobede ju navštívil otec Chevalier. Pripravoval nové vydanie knižky o Zázračnej medaile a potreboval niektoré podrobnosti. Katarínina túžba sa plnila. Sestra Dufés poslala o 5. hodine k nej sestru Clavel. Nemyslím, že by už bol koniec, ale keby dačo, zavolajte ma! Istá sestra priniesla medaily. Katarína ich znova začala navliekať na šnúrky a baliť do balíčkov pre sestry miestnej komunity. Nemala dost, pýtala si ďalšie. „*Sestra Katarína, tu sú ďalšie.*“ Dala jej medaily do rúk, ale už jej vypadli na plachtu.

Zavolali sestru Dufés. Bolo pol siedmej. Teraz už skutočne zomierala. Zazvonili. Nebolo to vo zvyku, ale umierala sestra Katarína. Sestry pribehli. Prosila už dávnejšie, aby pri jej pohrebe 63 detí prednieslo invokácie z Litánií k Panne Márii a aby vrúcne vyslovovali invokáciu „*postrach zlých duchov*.“ Sestra Dufés bola prekvapená nad takýmto programom. Ale veď tam nie je toľko invokácií. Ale v oficiu k Nepoškvrnenému Počatiu áno! Keďže deti teraz v ústave neboli, sestry napísali invokácie na lístky a recitovali ich. Zdalo sa, že sa modlila s nimi. Sestry sa modlili za zomierajúcu a často opakovali povzdych Bez hriechu počatá Panna Mária. Katarína zaspala tichučko, bez smrteľného zápasu. Zatlačili jej oči. *Bolo 19 hodín večer 31. decembra 1876.*

Ešte v r. 1843 si cez duchovné cvičenia zapísala: „*Panna Mária mala rada chudobných. Dcéra kresťanskej lásky, ktorá má rada chudobných, sa nemusí báť smrti... naopak, taká zomiera veľmi spokojná.*“ Tak ju videli žiť i zomierať. V ten večer povedala sestra Dufés v komunite: „*Sestra Katarína Labouré zomrela. Nie je dôvod niečo tajiť. Áno, ona videla Pannu Máriu! Prečítam vám, čo napísala*“ . Priniesla opis zjavenia, ktorý Katarína napísala 30. októbra po tom, ako sa zdôverila sestre predstavenej a prečítali si ho.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

19. novembra 2020

Telo Kataríny zostáva v Reuilly

Pri zomrelej Kataríne sa sestry striedali v modlitbe až do rána. Ráno 1. januára 1877 letel chýr: zomrela sestra Katarína! Zavolali fotografa, aby si zachovali jej tvár. Dali ju odfoť aj v seminárskom čepci, ako vyzerala, keď videla Pannu Máriu. Ľudia začali húfne prichádzať do ústavu Enghien. Z celej štvrte Reuilly, aj z materinca. Bolo ich potrebné usmerňovať. Prinášali si ružence, medaily a dotýkali sa nimi tela nebohej.

Neter Antoinette vravela: „*Tí ľudia tuším vychádzajú spod zeme!*“ Komunita sa nechcela zmieriť s myšlienkou, že Katarínu pochovajú v cintoríne. Dve sestry šli do materinca oznámiť Katarínino úmrtie. Odvážne, i keď so strachom oznámili, že by ju chceli pochovať v Reuilly.

Sestra Geoffre bola tým nadšená a prisľúbila žiadosť vybaviť. Keď odpoľudnia prišli predstavení z materinca, oznámili prekvapenej sestre Dufés: „*Dobre! Dávame dovolenie podniknúť potrebné kroky, aby ste si ju mohli nechať u vás.*“ Sestra Dufés o ničom nevedela, ale pochopila. Pozrela na dve previnilé a povedala: „*Dobre! Keď ste zhrešili, robte pokánie! Poverujem vás zariadiť všetko potrebné!*“ Policajný komisár nemohol dať súhlas, ale im poradil: „*Veď máte známosti na Elizejských poliach!*“ Hneď bežali za pani Maršalkou. Osobne telefonovala policajnému prefektovi a povolenie dostali. V r. 1873 bol za prezidenta republiky zvolený maršal Mac-Mahon. Jeho manželku familiárne volali pani Maršalka. Táto statočná žena, veľkodušná a diskrétna, prichádzala k sestrám bez strojenosti. Povedali jej aj tajomstvo, ktorá sestra mala videnia. Raz jej chcela sestra Dufés ukázať Katarínu. Katarína si to uvedomila, ale tentoraz neutiekla. Potrebovala totiž 60 frankov pre istú chudobnú ženu na zaplatenie nájomného. Pani Maršalka jej ich dala hneď. Bola veľkou dobrodinkou sestier a

ústavu Enghien. Ona zaplatila aj výdavky za 3 rakvy: jedľovú, olovenú a vrchnú dubovú. To bolo potrebné, aby vyhovelí hygienickým predpisom.

Sestra Dufés rozpráva: *„Bol prvý január večer. Už som si nevedela dať rady s ťažkosťami. Povedala som sestrám: 'Modlime sa!' Ony celú noc vrúcne prosili Nepoškvrnenú, aby nám nedovolila vziať mŕtve telo našej spolusestry. Ja som celú noc premýšľala, kde by bolo vhodné miesto. Zrazu som o 4. hodine pri údere zvona jasne počula: „Hrobka je pod kaplnkou v Reuilly.“ Staviteľ chcel zasypať tú zbytočnú jamu uprostred dvora hlbokú 1,5 m. Nevedno prečo to nedovolili. Jama sa stala vhodnou na uloženie rakvy. (O tejto jame sa hovorí 16. novembra)*

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

20. novembra 2020

Procesia

Pohreb sa konal 3. januára v deň sv. Genovévy, ktorú mal sv. Vincent tak rád. Pohrebné obrady sa začali spievanou omšou. Celebroval otec Chinchon, bývalý spovedník sestier. Chudobní priniesli kyticu. Aj starci darovali krásnu kyticu. Tí chceli byť na čele sprievodu, veď Katarínu mali najradšej a ona ich. Za nimi išla so svojou zástavou mládež, ľudia z mestskej štvrte. Nešli do práce, aby mohli byť na pohrebe. Sirotky boli oblečené v bielych šatách. Rakvu niesli na pleciach. Tak sa uskutočnila predpoveď sestry Kataríny: nebude treba pohrebný voz. Čo to však napadlo sestru Márii? Keď neboli stuhý, chytila jeden koniec rubáša, aby dokázala, že Katarína nemala pravdu. No zrazu jeden z tých, čo niesli truhlu, povedal: „Sestra, odíďte, prekážate nám!“ Sklamaná sestra Mária rýchlo zmizla so šomraním: „Sestra Katarína, vy ste vždy rovnaká!“ Za truhlou niesli nádherný veniec, ktorý darovala pani Maršalka. Ani ona nechýbala. V sprievode išlo aj 250 sestier, mladí robotníci z továrne mali pripnuté medaily na modrých stuhách... Sprievod sa uberal pomaly.

Neter Antoinette vravela: „Neplakali sme. I keď nám bolo ľúto, hľadeli sme na ňu ako na blaženú.“ Nespievali sa pohrebné piesne, ale Magnifikat, Benediktus, Litánie k Panne Márii a veľmi často povzdych: Bez hriechu počatá Panna Mária... Keď prišli do Reuilly, sprievod sa rozostúpil, aby mohli preniesť rakvu. Nadšený spev vyvrcholil, keď úzkym otvorom spúšťali rakvu do krypty. To nebol pohrebný smútočný sprievod, to bola improvizovaná radostná procesia, ktorú pripravil jednoduchý ľud. A predsa sa objavili slzy. Plakali starci. Uvedomili si, koho stratili. Plakala aj neter Leónia. Tešili ju: „Neplačte! To je svätica! Ona videla Panu Máriu!“ Leónia navštívila aj svoju druhú tetu Máriu Lujzu na rue du Bac. Mária Lujza povedala: „Katarína je svätica. Budem ju prosiť, aby ma vzala k Pánu Bohu.“ Zomrela 25. júla v tom istom roku.

V nasledujúcich dňoch prichádzalo mnoho ľudí ku krypte, kde bola na doskách položená rakva – kým nedostanú definitívne povolenie na uloženie. V prvých dňoch istá chudobná ženička priviezla na vozíku 12 ročného chlapca, ktorý sa vraj narodil s vykrivenými nožičkami. Úpenlivo prosila, aby ho spustili do krypty. Spustili ho na povrazoch. Ako sa dieťa

dotklo truhly, vstalo samo! Nohy mu spevnili. To bol prvý zázrak, ktorý urobila Katarína pre chudobných. Uzdravený však zmizol skôr, ako ho stihli vypočúť tak, ako aj mnoho iných chudobných a uzdravených.

O 3 mesiace dostali povolenie uložiť ju v krypte do hĺbky 1,5 metra. Do krypty dali aj náhrobný kameň. Okolo roku 1896 španielsky kňaz otec Dedora, ktorý prišiel do Francúzska ku Kataríninmu hrobu, dostal po veľkých ťažkostiach dovoľenie zmeniť kryptu na kaplnku. Vložil do toho 3 000 frankov. Umiestnil tam aj oltár. Sestra Dufés napísala Filipovi Menguiotovi, lazaristovi, synovcovi sestry Kataríny: „Hľadela som na ňu vždy ako na Božie požehnanie nášho domu. Teraz, keď už je v nebi, považujem ju za našu ochrankyňu. Sme šťastné, že sme ju mohli nechať u nás. Od nej sa budeme učiť, ako zomierajú svätí, s akou dôverou očakávajú posledný okamih života, keď dokázali žiť pre Pána Boha.“

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

21. novembra 2020

Žiadajte v Ríme a dovoľia vám viac

Túto vetu povedala sestra Katarína otcovi Aladelovi, ktorý neprijal myšlienku o umiestnení sochy Panny Márie so zemeguľou v kaplnke na rue du Bac. Jeho tušenie sa potvrdilo, keď ju z kaplnky museli odstrániť. Otec Etienne preto so strachom žiadal dovoľenie slúžiť v kaplnke votívne sv. omše. Posvätná kongregácia schválila aj texty pre omšu o Zázračnej medaile s textami, v ktorých sa hovorilo o zjaveniach a o živote Kataríny Labouré.

Kardinálovi Alojzovi Masellovi to nestačilo, aj keď schválil viac, ako žiadali. Pohoršil sa nad prílišnou „skromnosťou“ otcov lazaristov. „Otvorene som ich zahanbil,“ napísal. Blížilo sa 100. výročie zjavení Zázračnej medaily. Keď prišla do Ríma generálna matka, opýtal sa jej: „Kedy požiadate o začatie kanonizačného procesu sestry Kataríny?“ Keď mu vyhýbavo odpovedala, povedal veľmi dôrazne: „Ako? Veď je to mimoriadna rehoľníčka, vynikajúca svätica! Ak vy nič nepodniknete, začnem sám – to vám bude na hanbu!“ Generálny otec poveril záležitosťou prokurátora Misijnej spoločnosti pátra Scognamilla. On mal zozbierať všetky dostupné materiály - svedectvá sestier, ktoré poznali sestru Katarínu. Študoval poznámky nebohého otca Aladela. Zhromažďoval správy o zázrakoch na príhovor sestry Kataríny Labouré.

Vo veci blahorečenia sestry Kataríny bola 10. mája 1932 Spoločnosť vyzvaná modliť sa na zvláštny úmysel, aby boli uznané aspoň potrebné 2 zo zázrakov, ktoré sa udiali na príhovor sestry Kataríny Labouré. Dobré to dopadlo. Zázraky sa skúmali v troch komisiách. Potom prišiel telegram, že sa majú 13. februára 1933 predstavení dostaviť do Ríma na slávnostné čítanie uznaných zázrakov. Generálna matka Lebrun a generálny vikár hneď odcestovali. Generálny otec Verdier totiž zomrel 26.1.1933. Tento obrad sa konal veľmi slávnostným spôsobom v Sixtínskej kaplnke za prítomnosti Jeho Svätosti Pia XI., mnohých kardinálov a vzácnych pozvaných účastníkov. Čítali sa totiž dekréty o viacerých kandidátoch.

V dekréte o uznaných zázrakoch sestry Kataríny bolo napísané: „Meno ctihodnej Kataríny Labouré, počas jej života ukryté pod rúškom ponížnosti, bolo ocenené svätou Cirkvou, lebo jej meno veľmi súvisí so zbožným uctievaním Zázračnej medaily, ktorá sa rozšírila do celého sveta. Katarína Labouré bola nástrojom v rukách Nepoškvrnenej Panny. Po celý život konala skutky lásky a jej život sa zdokonaľoval cvičením sa vo všetkých čnostiach až v hrdinskom stupni. Dosvedčuje to aj dekrét Posvätnej kongregácie z 19. júla 1931. Boh oslávil svoju poníženu služobnicu mnohými zázrakmi, spomedzi ktorých boli uznané 2, pri ktorých jasne vidieť nadprirodzené pôsobenie.“

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

22. novembra 2020

2 uznané zázraky

Prvý zázrak sa udial v meste Turín. Večer 3. decembra 1928 priviezli do vojenskej nemocnice 24 ročného vojaka menom Marius Zeme. Udelili mu sviatosť posledného pomazania a ihneď ho operovali. Lekári stáli nad otvorenou ranou a konštatovali, že ide o hnisavý zápal brušnej blany. Jeho stav bol beznádejný. Na druhý deň lekári počítali, že smrť nastane v najbližších hodinách. Matka zomierajúceho prosila Panu Máriu. K jej modlitbám sa pridali aj sestry, ktoré prosili o zázrak na príhovor Kataríny Labouré. Ich prosby boli vyslyšané. Na druhý deň, 6. decembra ráno, mladík vstal celkom zdravý! Lekári boli v úžase. Dosvedčili túto skutočnosť aj pred vyšetrovacou komisiou, že uzdravenie je trvalé a dokonalé.

Druhé uzdravenie bolo v Toulous: Jean Ribet, 6 ročný chlapec, bol zasiahnutý tuberkulózou krčnej chrbtice. Napriek všetkému liečeniu choroba pokračovala a zdalo sa, že je to beznádejné. Na žiadosť jednej sestry sa celá rodina začala 16. novembra 1932 modliť novému k Panne Márii Zázračnej medaily a na orodovanie Kataríny Labouré. 16. novembra o 10.00 hodine sa zomierajúci chlapec zodvihol na posteli a povedal svojej matke: „Som zdravý!“

Skutočne bol náhle uzdravený a lekári to vyhlásili za ľudsky nevysvetliteľné. Röntgenove snímky to potvrdili. Kongregácia obradov dala zázraky preskúmať svojimi lekármi, ktorí ich potvrdili 7. februára za prítomnosti Svätého Otca Pia XI. Potom pápež predložil poslednú otázku prítomným kardinálom: „Stačia popísané zázraky k dosiahnutiu cieľa?“ Prítomní kardináli to potvrdili. Svätý Otec vyzval k spoločnej modlitbe, aby ho Boh osvietil k vyneseniu správneho rozhodnutia. 13. februára definitívne potvrdil svoje kladné rozhodnutie.

Po tomto už len treba čakať na záverečný dekrét *De Tutto. – S istotou.*

15. februára bola naša matka prijatá na osobnej audiencii u pápeža Pia XI. „Svätý Otče, rada by som vám poďakovala za neoceniteľnú výsadu, ktorá nám dáva nádej, že čoskoro uvidíme našu spolusestru na oltári...“ Prerušil ju: „To už nie je nádej, to je už

skutočnosť. Inak, pokiaľ ide o skúmanie, my sme až veľmi prísni, keď sa jedná o blahorečenie alebo svätorečenie, aby nám neprajníci nevytýkali, že tu zavázili nejaké priateľské zväzky!“ Potom sa spýtal: „Sestra Labouré milovala svojich chudobných, však? A mala v Spoločnosti aj nejakú významnú funkciu?“ Generálna matka odpovedala: „Nie, Svätý Otče! Nikdy nebola vyznačená nejakou vyššou funkciou.“ Po dlhšom rozhovore udelil Svätý Otec požehnanie pre celú Spoločnosť dcér kresťanskej lásky.

V nedeľu 12. marca naša generálna matka oznámila, že čítanie dekrétu *De Tutto* sa uskutočnilo o 11. hodine v prítomnosti Jeho Svätosti Pia XI. Deň blahorečenia Božej služobnice bol určený na 28. mája 1933. Zostal už len 1 krok: obhliadka pozostatkov budúcej blahoslavenej a ich exhumácia na prípadné relikvie. Rok 1933 bol v Cirkvi vyhlásený ako Milostivý rok: 1900 rokov vykúpenia. Súčasne je to aj 300 rokov od založenia Spoločnosti dcér kresťanskej lásky.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

23. novembra 2020

Nad otvoreným hrobom sestry Kataríny. Neporušené telo.

V utorok 21. marca 1933 večer generálna matka povedala sestrám v materskom dome: „Sestry moje, dejiny Spoločnosti zaiste zvečnia tento významný deň. Naša milá sestra Katarína sa vrátila medzi múry tejto kaplnky, ktoré boli svedkom pamätných udalostí roku 1830. Pridruží sa k blahoslavenej matke Lujze a k ostatkom svätého Vincenta. Rodina je pospolu. Od 3. januára 1877 až podnes ležalo jej telo nedotknuté v krypte domu sestier v Reuilly.

Dnešný obrad sme preto očakávali s napätím, či sa zachovalo niečo z tela Božej služobnice. Do Reuilly sme sa vybrali hneď ráno so sestrami asistentkami, sestrou ekonómkou a viacerými sestrami úradníčkami.“ Hrob sestry Kataríny sa mal otvoriť za prítomnosti pána kanonika Brota, menovaného kardinálom Verdierom. Bol prítomný notár, policajný komisár, lekári a viaceri kňazov. Na dvore bol pripravený oltár so sochou Nepoškvrnenej a bl. matkou Lujzou. Na stole bol kríž a kniha svätého Evanjelia, na ktorú mali prisahať tí, ktorí sa dotknú drahých relikvií, že si z nich nič neponechajú. Pán kanonik Brot o 9. hod. prijal prísahu lekárov a robotníkov, ktorí budú otvárať hrobku. Zavolali aj 2 zamestnankyne ústavu, ktoré si ešte pamätali ctihodnú sestru Katarínu, aby ako svedkyne dokázali, že od tej doby sa hrobky nikto ani nedotkol. Jedna z nich, vtedy 15 - ročná, bola zamestnaná v práčovni. Druhá, menom Berta, bola od 5. rokov chovankou ústavu ako sirota a ústav nikdy neopustila. Mala 10 rokov, keď Katarínu pochovávali a dobre si pamätala, že sa s ňou často modlievala ruženec. Potom vybraní ľudia vstúpili do krypty. Ostatní čakali zamyslení, či sa po 56 rokoch niečo zachovalo. Uplynulo asi 10 minút, keď sa objavil 1 z robotníkov. V rukách priniesol dosku z drevenej truhly s kovovou tabuľkou v tvare srdca. Bolo na nej napísané: Tu odpočívá Zoe Katarína Labouré, rehoľným menom sestra Katarína

Labouré, dcéra kresťanskej lásky, vyznačená zjaveniami Zázračnej medaily. Zomrela v útulku Enhgien dňa 31. decembra 1876 vo veku 71 rokov. Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame!

Čoskoro 8 robotníkov vyšlo z krypty a niesli ťažkú olovenú truhlu, ktorú umiestnili vo vopred pripravenej sieni. Nasledovalo otvorenie truhly. Počet prítomných bol obmedzený. Bol to zvláštny pocit stáť nad truhlou zatvorenou 56 rokov. Po odstránení vrchného poklopu vo vnútri boli na plachte spadnuté piliny z vnútornej jedľovej truhly. Po ich odstránení odkryli plachtu, spod ktorej sa objavili 2 neporušené nohy v tradičných bavlnených pančuchách. Sestra direktorka zvolala: „Seminárske modré pančuchy!“ Potom sa objavili ruky. Boli biele. Ešte držali ruženec, na ktorom sa sestra toľkokrát modlila! Zástera bola nedotknutá, kollé tiež. Zdvihli kornet, aby videli tvár. Bola trochu zožltnutá, ale celá zachovaná. Tu nastal výbuch radosti! Sám policajný komisár v dojatí otvoril dvere sestrám, ktoré vonku s napätím čakali, aby sa išli pozrieť. Lekár Didier zhíkol od úžasu, keď nadvihol viečka a bolo vidieť krásne modré oči. Oči sú neporušené! Bola pripravená nová truhla na prenesenie pozostatkov, ale lekár nedovolil prekladať dokonale zachovalé telo, a tak ju naložili do koča, ktorý smeroval na rue du Bac. Túto radostnú správu hneď telefonicky oznámili do Materského domu a do Svätého Lazára, že neporušené telo Kataríny privezú asi o pol hodinu.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

24. novembra 2020

Neporušené telo sestry Kataríny na rue de Bac

Na rue du Bac už čakal zoradený špalier seminaristov, misionárov a sestier so sviečkami v rukách od hlavnej brány až ku drahej kaplnke. Dojímavé očakávanie bolo prerušované modlitbou ruženca a povzdychom Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame. O 11. hodine prišiel sprievod k materskému domu. 8 seminaristov prevzalo vzácnu truhlu prekrytú plachtou z bieleho saténu, na ktorej boli vyšité 2 strany medaily a znak Spoločnosti dcér kresťanskej lásky. Sprievod pomaly postupoval medzi kornetami a rochetkami. Vzácnu truhlu umiestnili v miestnosti za sakristiou, kde bola do nasledujúceho dňa. Dvere zapečatili pečaťou arcibiskupstva.

Na druhý deň 22. marca prišiel aj kardinál Verdier. Prítomným sa prihovril: „Zišli sme sa v dome, kde sa zjavila Panna Márie sestre Kataríne Labouré. Nad očakávanie našli jej telo vo výbornom stave a vy teraz právom môžete povedať, že Katarína ožila medzi vami. Zdá sa, že Pán Boh chcel zachovať jej telo, aby ste mali z nej čím viac pozostatkov. Ale pre vás nech je omnoho cennejší jej duch. Tohto ducha si osvojujte, chráňte si ho a snažte sa, aby vás celkom prenikol. Myslím, že Katarína bude medzi vami ako svätica poníženosti. Osoby zasvätené Bohu túto čnosť veľmi potrebujú. V dnešných rozháraných pomeroch nám poníženosť nesmie chýbať. Blahoželám vám, drahé sestry, a som rád, že mi Prozreteľnosť

dopriala predsedáť tejto slávnosti.“ Truhlu znova otvorili a šťastní prítomní sa po jednom mohli priblížiť a na vlastné oči vidieť tú, ktorá sa dotýkala Nepoškvrnenej Panny.

Keď už každý vyhovel svojej zbožnej zvedavosti, sieň zatvorili a lekári za prítomnosti kompetentných osôb vyňali časti, ktoré chceli uchovať na relikvie. Srdce – ešte celé, bolo prisľúbené sesterskému domu v Reuilly. Lekárska správa oznamuje: „Telo sa zachovalo v dokonalom stave. Pokožka a svalstvo sú neporušené. Pružnosť celého tela je pozoruhodná.“ Napokon celé telo zabalili do hodvábovej bielej plachty a vložili do truhly. Znova zoradený sprievod preniesol truhlu do Radnej siene. Vyňaté relikvie niesli seminaristi v sklenených nádobách previazané červenou stuhou, označené pečatou arcibiskupstva. Kanonik Brot vystihol vznešenú atmosféru a začal spievať Magnifikat. Hlasy sestier a misionárov sa pridávali a nadšený chválospev nebeskej Matky sa postupne rozliehal po celom dome, po chodbách i na dvore...

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

25. novembra 2020

Beatifikácia 28. mája 1933

Pán Boh nám doprial veľkú milosť, že aj z našej 11 - ročnej Československej provincie mohli cestovať do Ríma na blahorečenie 3 šťastné pútničky: sestra vizitátorka Bernardína Soldánová, sestra direktorka Olívia Porubská a sestra Beáta. Vyberieme zopár myšlienok z ich pútnického denníka: „Z Ladiec sme odišli 24. mája 1933, v deň Panny Márie Pomocnice kresťanov. Rýchlik nás unášal do Bratislavy, ale rýchlik do Viedne už bol preč. Ďalší vlak išiel až popoludní, a preto sme si chceli zameniť peniaze. V banke potrebovali pasy, ale my sme ich nemali. Sestra Beáta nevedela, kde ich nechala. Našla ich až na stanici v úschovni. Popoludní sme šťastne prišli do Viedne, ale vlak do Grazu už pred pol hodinou odišiel. Ďalší sme mali až večer o pol desiatej, a tak sme sa posilnili kyslou uhorkou a limonádou.

V Grazi nás sestričky vyčkávali do pol noci, ale my sme tam dorazili až o pol druhej. Nikde nikoho. Zastavili sme nejaké auto, ktorým nás dobrodinec priviezol na Mariengasse k Provinciálnemu domu. Dlho sme zbytočne búchali na bránu, obchádzali a až na vrúcne modlitby sa otvorilo jedno okno – sestra vrátnička nás uvidela na ulici.

Na druhý deň sme do Ríma cestovali aj s tromi sestrami z Grazu. V Ríme na stanici nás čakala talianska sestrička – to sme sa potešili. Ukázali sme jej kartičku, odkiaľ sme a kde máme byť ubytované. Šikovne zavolala taxík, dala šoférovi našu adresu a už jej nebolo. Človek zažije mnoho zaujímavostí, ani o nich nevie, keď nepozná reč.

V nedeľu 28. mája sme vstávali s veľkou radosťou. Spolu s nami tam bolo ubytovaných aj 50 sestier z Materského domu z Paríža a 50 seminárskych sestier. Po svätej omši sme sa ponáhľali za ostatnými sestričkami do Baziliky sv. Petra. Stretali sme mnoho mariánskych dievčat. Všetky boli oblečené v bielom so závojmami a na hrudi mali Zázračnú medailu. Na námestí sv. Petra už svietili stovky bielučkých kornetov. My sme ponáhľali do

chrámu, aby sme si našli dobré miesta a aby sme si baziliku mohli dobre obzrieť. Socha sv. Vincenta bola krásne ozdobená a osvietená. Aj socha sv. Petra bola v slávnostnom pluvíali, pretože bol Milostivý rok - 1900. výročie vykúpenia.

O pol desiatej už k bazilike kráčal slávnostný sprievod. Čakali sme, že uvidíme Svätého Otca. Ale on vraj celebruje sv. omše len pri svätorečení. Pri slávnosti blahorečenia prichádza až poludní na litánie. Priblížila sa chvíľa, keď sestra Katarína dostane nový titul: blahoslavená. Atmosféra, výzdoba, plno svetiel, spevy – to sa nijako nedá opísať. Postulátor procesu s tajomníkom Kongregácie sv. obradov priniesol pápežský list a nariadil jeho prečítanie. My sme počuli jeho silný hlas, ale nič sme nerozumeli.“

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

26. novembra 2020

Účastníčky blahorečenia zo Slovenska spomínajú

Po slávnostnom vyhlásení sestry Kataríny za blahoslavenú všetci vstali a tu odrazu spadol závoj, ktorý zakrýval nádherný obraz sestry Kataríny, ako sa uberá k Svätej Panne a rukou na ňu ukazuje. Pri jej nohách sú 2 anjeli, ktorí držia zobrazené dve strany Zázračnej medaily. Bol to obrovský obraz. Teraz sa svetu predstavila ukryvaná skromnosť sestry Kataríny. Krásu obrazu umocňovalo aj majstrovské osvetlenie. Drahé sestričky, aké krásne je naše sväté povolanie! Aj keď sme ukryté a ľudsky bezvýznamné, i tak môžeme dosiahnuť svätosť. Blahoslavená Katarína sa posvätila pri konaní domácich prác. Nie úrad urobí človeka svätým, ale sám sa musí usilovať v spolupráci s Božou milosťou. Zaznelo vznešené Te Deum, po ktorom hlavný celebrant incenzoval obraz bl. Kataríny. Potom bola svätá omša. Slávnosť sa skončila napoludnie.

Keď je niekto vyhlásený za blahoslaveného, Svätý Otec prichádza popoludní na litánie pomodliť sa k nemu a uctiť si ho. Tak to bolo aj teraz. Celé popoludnie sa k bazilike schádzali sestry a mariánky. Teraz bolo ľudí ešte viac. Litánie sa mali začať o 16. hodine. Všetci ani nemali miesto, museli stáť. Pred piatou prichádzal do baziliky Svätý Otec Pius XI. Poklonil sa v kaplnke Najsvätejšej sviatosti. Tam ho už čakali kardináli a odtiaľ ho niesli stredom chrámu na pápežských nosidlách. A tak sme ho mohli vidieť a prijať sväté požehnanie, ktoré neprestajne udeľoval. Keď zazneli slávnostné fanfáry, cítili sme sa ako v nebeských výšinách. Totiž nešiel len sám, ale pred ním dôstojne kráčalo mnoho významných osobností, kardinálov, šľachticov. Bol tam aj španielsky kráľ s kráľovnou. Keď konečne došiel pred oltár blahorečenia, pokľakol a modlil sa pred obrazom blahoslavenej.

Potom vyložili Sviatosť oltárnu a Svätý Otec ju incenzoval. Začali spievané Litánie k všetkým svätým, kde už bola vzývaná o pomoc aj blahoslavená sestra Katarína Labouré, oroduj za nás. Po požehnaní Oltárnou sviatosťou pristúpil náš otec generálny vikár, generálna matka a postulátor páter Scognamillo a odovzdali Svätému Otcovi čestné dary.

Kardinálom dali životopis novej blahoslavenej a jej obrázky. Po krátkej modlitbe znova zobrali Svätého Otca na nosidlá. Nadšený dav tleskal a pozdravoval námestníka Kristovho.

A dostali sme ešte jednu neopísateľnú milosť. Naši študenti z Nepomucena nám vybavili súkromnú audienciu u Svätého Otca – ako prekvapenie. Bolo to určené na 30. mája večer o 6. hodine. Je to na neuverenie. Kľáčali sme a Svätý Otec sa vlúdne usmieval. Po nemecky nám povedal: „Vy ste z Československa, pravda? A vy ste provinciálna predstavená? Kde máte ústredný dom? Aké dobročinné ústavy máte?“ Potom povedal: „Ste také šťastné! Teraz dostanete pápežské požehnanie. Ale toto požehnanie nebude len pre vás, ale aj pre všetky vaše sestry a pre všetky vaše diela. Vy toto požehnanie veľmi potrebujete.“ Po týchto slovách nám udelil sväté požehnanie a my sme mu pobožkali ruku. Odteraz pracujeme v našej provincii s požehnaním námestníka Kristovho! Aj toto je milosť obsiahnutá na príhovor blahoslavenej Kataríny Labouré.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

27. novembra 2020

Audiencia u Svätého Otca

Blahorečenie Kataríny Labouré bolo aj pre Rím krásnou slávnosťou. V uliciach mesta sa pohybovali celé skupiny sestier vincentiek v bielych kornetoch a tisíce dievčat z mariánskych družín v bielych šatách. Svätý Otec na druhý deň prijal na súkromnej audiencii aj generálnu matku Lebrun. Poďakoval za dary, ktoré v mene celej Spoločnosti priniesla. Vyjadril svoje nadšenie nad bielou krásou čistoty, ktorá zaplnila Baziliku sv. Petra. Povedal: „Toto sme tu nemali od svätorečenia Terézie z Lisieux!“ (1925)

Pius XI. preukázal našej Spoločnosti svoju blahosklonnosť, keď na osobitných audienciách prijal aj generálneho vikára, potom zídených lazaristov a sestry a na osobitnej audiencii aj mariánsku mládež. Bolo vidno, že Sv. Otcovi veľmi záleží na práci s mládežou. Večerná audiencia mariánok trvala od pol siedmej do pol desiatej! Konala sa v Bazilike sv. Petra. Bolo na nej 7 000 – 8 000 mariánok v bielych šatách s bielymi závoji a s venčekmi na hlavách. Jeho príchod oznamoval radostné volanie „Eviva il Papa!“

Generálnej matke povedal: „Včerajší deň bol jedným z najkrajších v tomto Svätom roku! Dávno sme nemali taký milý sviatok. Bolo to ako v záhrade bielych kvetín. Kochal som sa v nich, lebo ony sľubujú veľkú budúcnosť. To bol obraz! Kam oko dovidelo, všade beloba. Je veľmi potrebné, aby bola biela farba symbolom ženskej mládeže. Bude to boj, ale zároveň víťazstvo nad dnešnou všeobecnou nemravnosťou.“ Aj v Paríži intenzívne slávil 28. mája - deň blahorečenia Kataríny Labouré a spájali sa s Rímom.

Katarína sa ešte nemohla ukázať v skvostnom relikviári v milovanej kaplnke, ale už bola doma. Sestry aj misionári sa zišli v Radnej sieni, kde zatiaľ spočívalo jej telo pod obrazom Pána milosrdnej lásky, ktorého autorstvo sa pripisuje Matke Lujze.

Keď prišla očakávaná telefonická správa z Ríma, že Nepožškrnená Panna strhla závoj z tváre svojej poníženej služobnice, v Paríži zaznel radostný Magnifikat nad pozostatkami novej blahoslavenej. Dôstojný pán Souvay potom predniesol zaujímavý príhovor a po ňom

zaspievali Te Deum, aby sa zjednotili s Rímom. Bolo rozhodnuté, že telo Kataríny bude spočívať v sklenom relikviári pod oltárom Panny Mocnej. Práve zhotovenie tejto sochy bolo celoživotným mučením sestry Kataríny. Tento oltár bol v kaplnke jedným z najcennejších a umelecky najhodnotnejších oltárov. Dali ho zhotoviť sestry v r. 1880 pri 50. výročí zjavení na tom mieste, kde Svätá Panna darovala ľudstvu svoju medailu. Teraz bolo potrebné urobiť zopár zmien. Zo štyroch pilierov budú 2 tvoriť obvod relikviára. Masívna mramorová doska s obrazom medaily bude posunutá hlbšie dozadu a bude dekoráciou pre pozadie schránky. Oltárnu dosku museli nahradiť inou, väčšou. Týmito úpravami sa ani nenarušil pôvodný vzhľad oltára.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

28. novembra 2020

Sestra Katarína bude v preskľenej schránke

Pred uložením relikvií bolo treba dôstojne pripraviť a zabezpečiť vzácne pozostatky. Odborník poverený modelovaním podľa jedinej fotografie pátra Mengiota CM, synovca sestry Kataríny, vytvoril autentickú podobu jej tváre z voskovej masy, aby bola relikvia chránená pred negatívnym vplyvom svetla. Ešte bolo potrebné sestre Kataríne dať nové oblečenie, lebo predpisy vyžadujú, aby sa pozostatky svätých uchovávali v hodvábnych odevoch. Parížske obchody s hodvábnom ponúkali svoje vzorky, ale farba nezodpovedala. Preto požiadali o pomoc sestry v Lyone a tamojšie závody usilovne tkali modrý hodváb pre našu blahoslavenú spolusestru. Možno by sme sa chceli spýtať, čo by asi povedala sestra Katarína na hodvábnom oblečení. Ale to nebolo pre ňu novinkou, lebo do seminára si priniesla ružové hodvábné šaty. Do hodvábu sa odievala aj v mladosti. 13. júna bola úprava tela bl. Kataríny ukončená. Slávnostne vošla do kaplnky, aby tam natrvalo zostala v dialógu s nebeskou Matkou.

Slávnosť blahorečenia bola výzvou k obnove Spoločnosti. Generálni predstavení žiadali komunity sestier na celom svete, aby v nasledujúcom roku do 28. mája 1934 konali triduum na počesť blahoslavenej sestry Kataríny. Pri tej príležitosti dali zhotoviť niekoľko tisíc veľkých obrazov bl. Kataríny. V materskom dome sa triduum slávilo v dňoch 19. – 21. júna 1933. Pontifikálnu sv. omšu v prvý deň celebroidal Mons. Maglione, apoštolský nuncius. Druhý deň Mons. Petit z diecézy Dijon, odkiaľ blahoslavená pochádzala a tretí deň parížsky kardinál Verdier. S dojatím povedal sestrám: „Tento rok považujem za najkrajší v mojej službe. Blahoželám vám, sestry moje! Aj v Ríme to bolo nádherné, to vám ani nemusím vravieť. Aj Svätého Otca to nadmieru potešilo. Počul som od Mons. Chaptala, že pápež nemohol oči odtrhnúť od nevídaného zjavu v bazilike a že svoju modlitbu pred obrazom vašej blahoslavenej predĺžil o osem minút. Pred žiadnym obrazom svätého alebo blahoslaveného sa tak dlho nemodlieva. Istý Riman tvrdil, že od nepamäti Rím nemal slávnostnejšie blahorečenie. Ďakujem za radosť, ktorú ste mi aj dnes pripravili. V decembri budeme toto triduum sláviť v Notre Dame. Tešil by som sa, velebná matka, keby ste mi na tento účel požičali obraz blahoslavenej.“ Matka povedala: „Eminencia, rozmery toho obrazu nie sú veľké. Notre Dame potrebuje ten veľký obraz z Ríma!“ To bola pre kardinála nová nesmierna radosť.

V našej Československej provincii si triduum k bl. Kataríne Labouré ako prvé konali sestry v Levoči v dňoch 27. 28. a 29. augusta 1933. Veľmi horlivo pri tom pomáhal šikovný seminarista zo spišského seminára Ján Hutýra.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

29. novembra 2020

Sv. Katarína Labouré

V máji 1946 noviny L' Osservatore Romano informovali o dvoch zázrakoch na príhovor blahoslavenej Kataríny Labouré, ktoré by mali podporiť jej svätorečenie. Obrad čítania zázrakov sa konal 26. mája 1946 v súkromnej knižnici Jeho Svätosti Pia XII.

Dekrét o zázrakoch znie nasledovne: „Po smrti svojej matky sa deväťročná blahoslavená Katarína Labouré vrhla k nohám sochy Panny Márie a odovzdala sa celkom do jej materinskej starostlivosti. Bolo to dojímavé gesto a nemožno pochybovať, že práve ono jej získalo mnohé výsady, ktorými ju Panna Mária vyznačila, keď sa jej ako noviceke zázračne zjavila a urobila ju nástrojom nevyčerpatelného milosrdenstva na zemi. O svojich zjaveniach hrdinsky mlčala 46 rokov. Úcta, ktorú jej Cirkev preukázala, keď ju 28. mája 1933 vyhlásila za blahoslavenú, ako aj nespočetné zázraky, ktoré sa od toho dňa na jej orodovanie udiali, sú dôkazom, že Pán Boh kráľovsky odmenil svoju poníženú služobnicu.“

Dekrét opisuje 2 zázraky potrebné na svätorečenie: Jozefína Coudret trpela ťažkou asystoliou a nedostatočnou funkciou ľadvín. Choroba bola smrteľná a nemocná bola aj zaopatrená sviatosťami zomierajúcich. Od 15. do 20. júna 1933 konali pobožnosť, v ktorej vrúcne prosili o orodovanie blahoslavenej Kataríny Labouré. Pacientka bola úplne vyliečená. Zázrak potvrdili aj úradní lekári, ktorých určila Posvätná kongregácia obradov. Druhým zázrakom bolo uzdravenie sestry Ireny Pascal, dcéry kresťanskej lásky. Trpela kvôli nebezpečným zrastom vnútorností. Bola 4 x operovaná, ale choroba sa po každej operácii len zhoršovala. Lekári vyriekli ortieľ smrti. 21. mája 1937 večer, v šiesty deň novény, chorá tíško zaspala. Na druhý deň sa cítila celkom zdravá a prosila si riadnu stravu. Aj tento zázrak potvrdili úradní lekári ako ľudsky nevysvetliteľný.

Po prečítaní dekrétov všetci kompetentní kardináli potvrdili nadprirodzený zásah. Svätý Otec si vyžiadal čas na modlitbu. Napokon na sviatok sv. Filipa Néry, apoštola Ríma, po svätej omši aj on vyhlásil platnosť tohto dekrétu. Páter Scognamillo, postulátor aj tohto procesu, predniesol ďakovaný príhovor, v ktorom citoval slová predchádzajúceho pápeža Pia XI.: „Tieto vznešené oslavy nie sú len na počesť sestry Kataríny, ale ide tu o medailu Matky Božej. Mária nás sama na ňu upozorňuje. Ona sama sa dožaduje dôvery našich srdc, s úsmevom prijíma naše modlitby v čase, keď tak veľmi potrebujeme jej mocnú pomoc. Aj v týchto dňoch žiari Zázračná medaila, aby nám často pripomínala, že skrze modlitbu môžeme dosiahnuť všetko, i zázraky. A my veru zázraky potrebujeme! Svätá Katarína je tu aj dnes s tou istou medailou, vždy zázračnou. Je tu i dnes v časoch takých nepokojných a plných úzkostí ako kedysi. Potrebujeme zázraky a sme šťastní, že sa sprevádzaní svätou Katarínou môžeme spoliehať na mocnú ochranu Preblahoslavenej Panny.“

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

30. novembra 2020

Aby sme si ctíli Božiu Matku

Dátum svätorečenia bol určený na 27. júla 1947. Boli už 2 roky po II. sv. vojne. Napriek tomu začína nová mobilizácia – deti sv. Vincenta chcú prísť zo všetkých strán sveta, aby sa zúčastnili na nevšednej slávnosti svätorečenia. Po vojne bolo veľmi ťažké cestovať, pretože cesty boli rozbité, mosty a železnice na mnohých miestach zničené. Niektorí pútnici priniesli veľké obety na tejto ceste. Z Francúzska šli niektorí mladí aj na bicykloch až do Ríma.

Slovenským pútnikom sa s veľkými ťažkosťami podarilo objednať 1 vagón, v ktorom ich bolo 156. Začínal sa už komunistický teror. Cestovala aj sestra vizitátorka Vincencia Olšovská, viaceré sestry, mladí z mariánskych družín, aj otec direktor Ján Hutýra. V Bratislave nastúpili do vlaku, ale do vagóna vtrhli policajti a odobrali niekoľkým cestovné pasy, aj otcovi Hutýrovi, aby nemohli cestovať.

Niektoré akčné sestry hneď utekali na ministerstvo vnútra a vymohli, aby im pasy vrátili. Vrátili ich, ale pridali im aj 3 eštebákov, ktorí ich deň - noc sledovali. Napriek tomu prežili krásne chvíle. Bazilika sv. Petra, nádherne ozdobená, prijala asi 40 000 pútnikov. Všetky tribúny aj bočné lode boli plné. Svätého Otca sprevádzalo 18 kardinálov, mnoho biskupov a iných hodnostárov.

Posvätné nadšenie vyvrcholilo, keď Svätý Otec Pius XII. prečítal slávnostnú formulu svätorečenia. V homílii citoval najpriliehavejšie slová Svätého písma: „Zvelebujem Ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým.“ (Lk 10,21) Tieto slová skutočne platia aj o sv. Kataríne. Toľko darov dostala a ona ich vedela ukryť až do smrti. Celá jej bytosť bola taká čistá, že ňou vedela všetkých nadchnúť a povzbudiť. Dôkladne konala všetko, čo jej bolo zverené, radostne vykonávala všetky práce, lebo pri nich neprestávala pozeráť v duchu na Nepoškvrnenú. Po celý život, až do smrti, neúnavne rozdávala Zázračnú medailu... Máme z toho poučenie, že nikto nezostane bez pomoci a opustený, kto sa utieka k Matke Božej. Sv. Katarína Labouré nás vyzýva svojím príkladom, aby sme si ctíli Matku Božiu, aby sme sa jej darovali a s jej pomocou kráčali ľahšie po ceste čnosti.“ Takmer štvorhodinová slávnosť prešla ako krásny sen. Príklad Kataríny Labouré nás stále vyzýva k ideálu jednoduchej svätosti, ktorú môže dosiahnuť každý.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

Na záver

V živote sv. Kataríny Labouré je niečo akoby pripravené pre našu dobu. Svätá Panna sa usmieva nielen z Massabielskej jaskyne, z tejto pokladnice milosrdenstva a zázrakov, ale aj prostredníctvom Zázračnej medaily rozosieva hojnosť nebeského požehnanie.

„Náš obdiv rastie k životu Kataríny Labouré, ktorý je reťazou mlčania, poníženia a skrytosti. Povrchný pozorovateľ nezbadá nič zvláštne. A predsa pod závojom zabúdania na seba, v pravej poníženi, rýdzej a horlivej zbožnosti, tam sála neklesajúca horlivosť. Stačí pripomenúť 40 dlhých rokov strávených medzi starcami, poznačených chorobou a mnohými slabosťami. Vyše 40 rokov v službe milosrdnej lásky!

Predstavme si tiež, že kedysi všetci hovorili o Zázračnej medaile, o jej pôsobení, len okolo vyvolenej duše sa rozprestieralo hlboké mlčanie. To nám poukazuje na to, čím je jednoduchosť v živote svätých a aký vznešený príklad jednoduchosti v nich máme!

„Ponižená dcéra sv. Vincenta. Kým svet usilovne zbieral zázraky udelené skrze malú medailu, ona, šťastná vyvolená, hrdinsky mlčala počas celého svojho života. Podobný príklad v dejinách zjavení by sme sotva našli.“

Panna Mária sa nezjavila kvôli mne, úbohej. Vybrala si mňa, nevzdelanú, aby sa o nej nemohlo pochybovať. (Rákocy s. 130)

„Panna Mária sa najprv dívala na nebo... potom sklopila oči. Pozrela na mňa a povedala: „Táto zemeguľa predstavuje celý svet... každého človeka zvlášť. Myslím, že tieto slová vyjadrujú lásku Otca i Syna i Ducha Svätého, i lásku Panny Márie, ktorá bola ideálom Kataríny Labouré a ktorá by mala byť aj naším ideálom, ak chceme mať z tohto daru duchovný úžitok.“

„Táto medaila je miniatúrou. Je maličká, ľahká, ale významovo bohatá. Na maličkom priestore, veľmi skromným spôsobom, s málo symbolmi, zahŕňa celé učenie Cirkvi o Matke Božej. Toto učenie je syntézou pojmu a predstavivosti, vhodnej pre vzdelancov i pre jednoduchý ľud. Uvažujem o význame oboch strán medaily. Jedna je výrazom slávy, druhá bolesti, akoby chceli naznačiť, že blaženosť a bolesť sú dve tváre jednej a tej istej reality. Na prvej strane je Panna Mária zahalená v závoji, bosými nohami stojí na zemeguli ohrozenej starým hadom. Z prsteňov na jej rukách vyžarujú lúče. Na druhej strane je nad písmenom M kríž a pod krížom dve srdcia. Okolo je 12 hviezd. Mohli by sme povedať, že predná strana medaily predstavuje drámu spásy, prvý boj opísaný v knihe Genezis. Boj medzi tajomnou ženou a hadom, symbol, o ktorom hovorí Apokalypsa. Predná strana je symbolom radosti. Ak obrátíme medailu, uvidíme kríž a dve srdcia, ktoré spoločne trpia. Keby sme požiadali umelcov, napr. Picassa, aby znova namaľoval medailu, alebo básnika Clodela, aby napísal báseň o medaile, ktorá by obsahovala maximum učenia o Panne Márii vyjadrené minimom symbolov, ktoré by boli pochopiteľné pre všetkých. A keby bol vypísaný konkurz na takú medailu, myslím, že by neboli získali taký úspech ako medaila, ktorú videla Katarína Labouré v extáze. V nej je zahrnutá podstata Kristovho mystéria, ktoré sa odráža v srdci Panny Márie.“

Podľa názoru sv. Grigniona z Montfortu vo vážnych záležitostiach, v krízach, aké prežíva Cirkev a svet, sa máme utiekať k Panne Márii stojacej pod krížom.“

(Ján Guittón, člen Francúzskej akadémie)